

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 26 svibnja 2021. [\[Multimedia\]](#)

Bog sigurno čuje našu molitvu

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Ima jedna stvar koju svi primjećujemo i koja za nas zasigurno predstavlja veliki izazov: molimo, tražimo, a ipak naše molitve kao da se ne čuju. Ono što smo molili – za sebe ili za druge – nije se ostvarilo. Mnogo smo puta imali to iskustvo. Ako je, nadalje, razlog zbog kojeg smo molili bio uzvišen (kao što je molitva za zdravlje bolesne osobe ili za prestanak rata), ta neuslišanost nam se čini upravo skandaloznom. Na primjer, [molitva] za prestanak ratova: molimo se da ratovi prestanu, ti ratovi u mnogim dijelovima svijeta, pomislimo na Jemen, pomislimo na Siriju, zemlje u kojima rat traje već godinama! Molimo za zemlje pogođene bičem rata, a ovaj nikako da završi. Ali kako to? „Neki čak prestanu moliti zato što im, tako misle, njihova molba nije uslišana“ (*Katekizam Katoličke Crkve*, br. 2734). Ali ako je Bog Otac, zašto nas ne sluša? Zašto onaj koji nas uvjerava da će dobrima darivati djecu koja od njega to traže (usp. *Mt 7, 10*) ne odgovara na naše molbe? Svi mi imamo to iskustva: molili smo i molili, za bolest ovog prijatelja, ovog oca, ove majke, a oni su napustili ovaj svijet, Bog nas nije uslišio. To je iskustvo koje svi imamo.

U *Katekizmu* nalazimo lijepi sažetak u vezi s tom temom. Upozorava nas se na opasnost da ne živimo autentično iskustvo vjere, već da odnos s Bogom pretvorimo u nešto magijsko. Molitva nije čarobni štapić: to je dijalog s Gospodinom. U molitvi, doista, možemo pasti u opasnost da ne budemo mi ti koji će služiti Bogu, nego da očekujemo da on služi nama (usp. br. 2735). Krene onda molitva koja uvijek zahtijeva, koja želi usmjeravati događaje prema našem planu, koja ne priznaje druge planove osim naših vlastitih želja. Isus je, međutim, bio vrlo mudar kad nam je na usne stavio molitvu Oče naš. To je molitva, kao što znamo, sačinjena od samih prošnji, ali prve koje izgovaramo sve se odnose na Boga. U njima se traži da se ne ostvaruje naš plan, nego njegova volja prema svijetu. Bolje to prepustiti njemu: „Sveti se ime tvoje! Dođi kraljevstvo tvoje! Budi volja tvoja“ (*Mt 6, 9-10*).

A apostol Pavao podsjeća nas da ni sami ne znamo što je prikladno tražiti (usp. *Rim 8, 26*). Mi

molimo za svoje potrebe, stvari koje želimo, „ali je li to prikladnije ili nije?“ Pavao nam kaže: mi ni ne znamo što je pravo moliti. Kad molimo, moramo biti ponizni: to je prvi stav kad se ide moliti. Kao što na mnogim mjestima postoji običaj da se žene, kad se idu moliti u crkvi, zaognu velom ili da vjernici prije molitve uzmu sa sobom blagoslovljenu vodu, tako se i mi moramo prije molitve pitati što je najprikladnije, neka mi Bog da ono što je za mene najbolje: On zna. Kad molimo moramo biti ponizni, tako da naše riječi zaista budu riječi molitve, a ne puste riječi koje Bog odbacuje. Može se moliti i za pogrešne stvari: na primjer, da se pobijedi neprijatelja u ratu, ne pitajući se što Bog misli o tom ratu. Lako je na stijeg staviti natpis: „Bog je s nama“; mnogima je silno stalo do toga da zajamče da je Bog s njima, ali malo je onih koji se pitaju jesu li oni doista s Bogom. U molitvi je Bog taj koji mora obratiti nas, nismo mi ti koji moramo obratiti Boga. To je poniznost. Idem moliti, ali Ti, Gospodine, obrati moje srce da traži ono što je pravo, da traži ono što će biti najbolje za moje duhovno zdravlje.

Ima, međutim, nešto što izaziva sablazan: kad ljudi mole iskrena srca, kad ištu dobra koja odgovaraju Božjemu kraljevstvu, kad majka moli za svoje bolesno dijete, zašto se ponekad čini da Bog ne sluša? Da bi se odgovorilo na to pitanje, moramo u miru meditirati nad evanđeljima. Izvješća o Isusovom životu puna su molitava: mnoge osobe ranjene u tijelu i duši mole ga da ih ozdravi; ima onih koji ga mole za prijatelja koji više ne može hodati; ima očeva i majki koji mu dovode bolesne sinove i kćeri... Sve su to molitve natopljene patnjom. To je zbor sastavljen od nebrojenih ljudi koji zazivaju: „Smiluj nam se!“

Vidimo da ponekad Isus odgovara odmah, dok u nekim drugim slučajevima na njegov odgovor treba čekati: čini se da Bog ne odgovara. Sjetimo se žene Kanaanke koja moli Isusa za svoju kćer: ta žena mora dugo insistirati u svojoj prošnji da je se čuje (usp. *Mt* 15, 21-28). Čak mora ponizno slušati Isusove riječi koje se čine pomalo uvredljivima: ne priliči bacati kruh psima, psićima. Ali ta žena na mari za to poniženje: ona brine o zdravlju svoje kćeri. I nastavlja: „Da Gospodine! Ali psići jedu od mrvica što padaju sa stola“, i to je bilo drago Isusu. Hrabrost u molitvi. Ili sjetimo se uzetoga kojeg su nosila četvorica njegovih prijatelja: Isus mu najprije oprašta grijehe, a tek zatim ga ozdravlja u tijelu (usp. *Mk* 2, 1-12). Dakle, u nekim prilikama rješenje drame nije trenutno. I u našem životu, svaki od nas ima to iskustvo. Kratkog smo pamćenja: koliko smo puta tražili neku milost, čudo, recimo to tako, i ništa se nije dogodilo. Zatim su se stvari posložile, ali onako kako je Bog htio, na način na koji je Bog htio, a ne prema onom što smo u danom trenutku željeli. Božje vrijeme nije naše vrijeme.

S te točke gledišta, posebno zavrjeđuje pažnju ozdravljenje Jairove kćeri (usp. *Mk* 5, 21-33). Jedan otac trči sav zadihan: kći mu je bolesna i zato traži Isusovu pomoć. Učitelj odmah prihvaća, ali dok idu prema kući događa se drugo ozdravljenje, a zatim stiže vijest da je djevojčica umrla. Čini se da je to kraj, no, Isus kaže ocu: „Ne boj se! Samo vjeruj!“ (*Mk* 5, 36). „Vjeruj i dalje“: jer je vjera ta koja podupire molitvu. Isus će probuditi tu djevojčicu iz smrtnog sna. Ali neko je vrijeme Jair morao hoditi u mraku, samo s plamenom vjere. Gospode, daj mi vjere! Daj da moja vjera raste! Valja moliti za tu milost, da imamo vjere. Isus u Evanđelju kaže da vjera premješta planine.

Ali treba zbiljski vjerovati. Isus, pred vjerom svojih siromaha, svojih ljudi, biva razoružan, osjeća posebnu nježnost pred tom vjerom. I sluša.

I molitva koju je Isus uputio Ocu u Getsemaniju ostaje neuslišana: „Oče, ako je moguće, otkloni od mene ono što me čeka“. Čini se da ga Otac nije čuo. Sin će morati ispiti kalež muke sve do dna. Ali Velika subota nije posljednje poglavlje, jer se trećeg dana, to jest u nedjelju, dogodilo uskrснуće. Zlo je gospodar pretposljednega dana: upamtite to dobro. Zlo nikada nije gospodar posljednjega dana – to ne! – nego pretposljednjeg, kada je noć najtamnija, upravo prije svitanja. Toga pretposljednjeg dana javlja se napast gdje nam zlo daje do znanja da je pobijedilo: „Jesi li vidio? Ja sam pobijedilo!“ Zlo je gospodar pretposljednjeg dana: posljednjega dana dolazi uskrснуće. Ali zlo nikada nije gospodar posljednjega dana: Bog je gospodar posljednjega dana. Jer on pripada samo Bogu i to je dan kada će se ispuniti sve ljudske čežnje za spasenjem. Naučimo se ovom poniznom strpljenju da čekamo Gospodinovu milost, da čekamo posljednji dan. Mnogo je puta pretposljednji dan ružan, jer su patnje kroz koje prolazi čovjek baš ružne. Ali Gospodin je tu i na posljednji dan sve rješava.